

1. De grote schuilbunker voor S-boten werd niet in het Visserijdok maar wel in het Zeewezendok gebouwd. Deze bunker werd in de namiddag van 8 september 1944 door een Duitse vernielingsploeg opgeblazen, nadat de eerste Canadezen dezelfde voormiddag reeds Oostende waren binnengetrokken.

2. De Canadese troepeneenheid, die Oostende bevrijdde behoorde, zoals de meesten weten, tot het "12th Manitoba-Dragoons". Ik weet niet of er enig verband bestond tussen deze troepen en het door de schrijver vermelde "Essex-Scottish Regiment".

Voor een niet Oostendenaar zijn deze kleine foutjes echter te vergeven.

Gerard VANDAMME

PRIESTER-LERAAR LODEWIJK VAN HAECKE EN OOSTENDE

door Raymond VANCRAEYNEST

Lodewijk VAN HAECKE werd geboren te Brugge - misschien heeft dat iets te betekenen - op 18 januari 1829. Hij werd te Brugge tot priester gewijd door Mgr. MALOU op 21 augustus 1853. Het minst dat van hem kan gezegd worden is dat hij een eigenaardig personage was, vol tegenstellingen: godsvruchtig, excentriek, onberekenbaar, wispelturig, welsprekend, zeer verstandig..... Verscheidene biografieën van hem zagen het licht. Zelf heeft hij veel publicaties op zijn naam staan, vooral in verband met bedevaartsoorden van Onze-Lieve-Vrouw en van de H. Godelieve, en over het Heilig Bloed van Brugge. Hij was trouwens gedurende 44 jaar kapelaan van de H. Bloedkapel (van 1864 tot 1908). Hij overleed te Brugge op 24 oktober 1912.

Als leraar aan het college van Oostende vertoefde hij hier van september 1856 tot mei 1862. Hij onderwees hier Frans, Engels en handelswetenschappen. Al van bij zijn aankomst liet hij zich opmerken door op de deur van zijn kamer te schrijven "Post hoc exsilium ostende", een woordspeling op de naam van de stad waar hij nu was aanbeland na heel wat omzwervingen, o.m. in Engeland. In 1859 nam hij hier het bestuur op van de Mariacongregatie en aan hem danken wij het bestaan van twee schriften waarin hij met een sierlijk handschrift verscheidene interessante zaken heeft neergepend over het ontstaan van de Congregatie, over de leden van de Raad, en over de personen die de collegekapel met schenkingen hebben bedacht.

Het liturgisch gewaad dat hij droeg tijdens het mislezen in de hoofdkerk en zijn al te weelderige haarbos brachten hem in opspraak bij de gelovigen, zodat de bisschop hem moest aanmanen niet langer uit de toon te vallen.

Op verschillende manieren moet de zee hem bijzonder aangesproken hebben. In juli 1859 vroeg hij aan de bisschop de toelating, op aanraden van zijn dokter, om zeebaden te mogen nemen. De bisschop, waarschijnlijk zeer verveeld met die vraag, liet hem weten dat er zeer ernstige redenen moeten aangevoerd worden om die toelating te verkrijgen. Hij kreeg ze niet, maar overleefde de weigering toch nog meer dan een halve eeuw !

In november 1861 stichtte hij hier het maandschrift "De Zeesterre", waarin hij allerhande artikelen schreef, bestemd voor jeugdige lezers, met stichtende en moraliserende inslag. Het blad bleef slechts drie jaar bestaan.

Hij zal hier wel vaak over de vestinggrachten de zeedijk bestegen hebben en de indrukken in zich hebben opgenomen van de natuurkrachten die in de zee meestal sluimerend aanwezig zijn, maar bij storm met woest geweld op de schepen inbeuken en op de kusten losbarsten. Zo beschrijft hij in "Zeesterre II" een zeeramp die hij van op de dijk van Oostende heeft meegemaakt.

"De eersten zondag van de maand November 1681 stond de zeedijk van Oostende vol menschen. Het was nochtans een hondeweder, baren, als bergen zoo hoog, kwamen al brullend hun grauw schuim over den dijk spuwen; een felle stormwind ontroerde de gapende golven en droeg uren ver het dof gehuil der woedende zee. En waarom, zult gij zeggen, gingen die menschen naar huis niet in zulk schrikkelijk weder ? Omdat voor hunne oogen zich een aardig tooneel ontrolde. De driemaster "Sarraah-Huntly", met kolen geladen, en op reis van Sunderland naar Odessa, spertelde tegen den storm op weinigen afstand van de kust. Heen en weder wierd het schip geslingerd, op en neder wierd het gekaatst; nu stond het oogenblikkelijk verheven als op eene rots gemetst, en eensklaps verzonk het tussen de spleten der vaneenscheurende golven, om welhaast met de snelheid van de wind, op een einde vandaar, boven het water weér te drijven. Zijn zeilen en vlaggen hingen flarden vaneen; zijne masten kraakten en braken af. Eindelijk, kwam er van in de verte, eene felle bare toegezwommen, die het ongelukkig vaartuig aan brokken sloeg en hetzelfde met zeven matrozen in den afgrond sleepte. Alzoo verging de "Sarraah-Huntly".

Dit verhaal gebruikt hij dan om er als zedenles aan te koppelen hoe het leven van een mens, die worstelt tegen het kwaad, schipbreuk kan lijden als hij door het kwaad overmand wordt.

HENRI VANDEPUTTE

Een naam die in het culturele leven van Oostende tijdens het interbellum geregeld naar voor komt is deze van Henri VANDEPUTTE (Schaarbeek, 17 februari 1877 - Oostende, 5 april 1952).

Over deze toch boeiende figuur vonden wij een biografische nota van E. WAUQUIEZ in "Léon Spilliaert", Brussel 1982.

Norbert HOSTYN

* * *

Zijn vader was een passementmaker die overigens ook een verlicht bibliofiel was en lange tijd in het onderhoud van zijn zoon zou voorzien. Vermoedelijk is de invloed van VANDEPUTTE op zijn tijd minder doorslaggevend geweest vanwege zijn dichtwerk dan vanwege zijn bedrijvigheid als uitgever van tijdschriften en zijn vriendschappelijke relaties, bij voorbeeld met James ENSOR (die samen met afgebeeld staat op een tekening van Pierre-Louis FLOUQUET), Emile VERHAEREN of Léon SPILLIAERT. Met deze laatste heeft hij een uitvoerige correspondentie gewisseld en later zou hij zijn levensbericht opstellen voor de Phare (Brussel, 12 augustus 1947).